

Arrest

**nr. 65 824 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is van Filipijnse nationaliteit.

Op 5 januari 2010 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer M.P.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 19 maart 2010 dient verzoekster te Manilla, Filipijnen, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op grond van haar huwelijk met dhr. M.P. (...). Dit visum wordt op 23 september 2010 aan verzoekster toegekend.

Op 10 december 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 27 december 2010 deelt de gemeente Lochristi mee dat verzoekster op 23 december 2010 de echtelijke woonst heeft verlaten en dat zij op 27 december 2010 in het bijzijn van de politie haar persoonlijke spullen heeft opgehaald. Dit wordt bevestigd door een samenwoonstverslag van 28 januari 2011 waarin tevens wordt gemeld dat een pv voor huiselijk geweld werd opgesteld.

Op 2 februari 2011 wordt een verslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster bij haar zus verblijft.

Op 24 maart 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester van de stad Gent om verzoekster te vragen om uiterlijk tegen 1 juli 2011 bewijzen voor de leggen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Dit schrijven wordt op 31 maart 2011 aan verzoekster betekend. Verzoekster wordt gevraagd volgende stukken voor te leggen: (1) eventuele bewijzen van huiselijk geweld (indien daar sprake van is): (1) processen verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis,... (2) een arbeidscontract en recente loonfiches of de gegevens van de kruispuntbank voor zelfstandigen met betrekking tot zijn onderneming en de documenten waaruit zijn inkomsten als zelfstandige blijken, (3) eventueel documenten met betrekking tot andere inkomsten en (4) het bewijs van ziekteverzekering (dekking van alle risico's in België), geen SIS kaart.

Op 15 april 2011 worden door verzoekster volgende stukken overgemaakt: een bewijs van tewerkstelling, een proces verbaal van de politie van Lochristi, een attest van ziektekostenverzekering en een bewijs van het volgen van Nederlandse les en een inburgeringstraject.

Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 mei 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.J.G.(...), geboren te S.(...) op (...), van Filipijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42^{quater} §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit een melding "woonstverandering" d.d. 28.12.2010 van de politie wijk Lochristi blijkt dat betrokkene op 23.12.2010 de echtelijke woning heeft verlaten en aldaar op 27.12.2010 haar persoonlijke spullen heeft opgehaald in het bijzijn van de politie.

Dit wordt bevestigd in het relatieveverslag opgesteld te Lochristi op 28.01.2011. Daarin staat dat betrokkene een adreswijziging heeft gevraagd naar (...) te 9041 Gent, bij haar zus. Eveneens wordt melding gemaakt van een proces-verbaal wegens huiselijke moeilijkheden (nr. GE.43.L2.008497/2010 d.d. 27.12.2010)

Een onderzoek gezamenlijke vestiging d.d. 02.02.2011 op het adres van de zus geeft aan dat betrokkene inderdaad daar inwoont in een afzonderlijke kamer met haar persoonlijke kledij en zaken. Ze leeft dus gescheiden van de echtgenoot.

Aangezien er sprake was van een proces-verbaal wegens huiselijke moeilijkheden werd door DVZ op 24.03.2011 via de gemeente de mogelijkheid gegeven aan betrokkene om aan te tonen dat ze voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42quater §4, 4°: geen intrekking van het verblijfsrecht omdat bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen en de daaraan gekoppelde voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering.

Betrokkene bracht het volgende aan:

**een kopie van het bovenvermelde pv van verhoor (GE.43.L2.008497/2010). Daarin vermeldt betrokkene:*

" (...) Reeds van in het begin was onze relatie niet perfect doch ik dacht dat dit wel goed zou komen. Het liep echter anders af. Nu vorige donderdag 23.12 kwam P.(...) mij aan mijn werk afhalen en reeds in de wagen ontstond er een discussie die te maken had met geldzaken. Eenmaal thuis is P.(...) dan echt brutaal geworden waarbij hij mij bij de keel greep en op die manier in de lucht stak. Hij heeft mij dan zo in de zetel gegooid waarop hij mij begon te slaan. Ik kon mij niet verweren en ben uiteindelijk het huis uitgelopen om hulp te zoeken bij de bureu. P.(...) is daar achter mij gekomen waarbij hij zwaar terechtgewezen werd door de bureu, waarop hij zich excuseerde. Ik ben dan terug met hem naar huis gegaan en ben onmiddellijk mijn persoonlijke zaken in mijn valies beginnen te stoppen gezien ik in die omstandigheden met hem niet wil blijven samenleven. Ik heb dan een vriendin/landgenote gecontacteerd en zij heeft mij dan de volgende morgen bij mijn zus gebracht alwaar ik nu nog steeds verblijf. Ik wil niet meer terug bij P.(...) en zal desnoods terugkeren naar mijn land indien de overheid mij daartoe verplicht. Als ik hier mag blijven en werken dan zou ik uiteraard hier blijven. Ik overhandig u hierbij een medisch attest."

**het medisch attest waarvan hierboven sprake, waarin staat dat betrokkene het slachtoffer werd van fysiek geweld: melding van fysieke letsels en psychisch trauma, angst.*

**een bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering*

**attesten dat betrokkene uitzendarbeid verricht*

**een bewijs dat betrokkene Nederlandse les volgt*

**een bewijs dat betrokkene een inburgeringstraject volgt.*

Er moet een afweging gemaakt worden tussen de aangebrachte bewijzen en de beslissing om het verblijf al dan niet in te trekken. Het is zo dat betrokkene inderdaad over bestaansmiddelen beschikt en aangesloten is bij een ziekteverzekering.

Het is ook zo dat ze het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Het volgende moet hierbij echter in acht genomen worden: er is één situatie geweest van huiselijk geweld. Betrokkene heeft onmiddellijk en tot op heden het echtelijk dak verlaten en geeft aan dat ze niet meer bij de echtgenoot wil terugkeren. Ze is gehuwd met betrokkene op 05.01.2010 en is pas in België sedert 16.11.2010. Een eenmalige situatie van huiselijk geweld, met contusies (kneuzingen) en angst als gevolg kan niet als een voldoende schrijnende situatie beoordeeld worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht, temeer daar betrokkene alles samen slechts iets meer dan een maand bij de echtgenoot heeft gewoond en niet van zins is bij hem terug te keren.

Het verblijfsrecht wordt ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van

behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel. Voorts voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is en omdat verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat verzoekster zich ook niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

3. Dat immers vaststaat dat verweerder geenszins voldoende rekening heeft gehouden met het art. 42quater §4, Vw. welke het volgende stelt

(...)

5. Dat in casu verweerder wel degelijk op de hoogte is van het feit dat, alsgevolg van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot, verzoekster genoodzaakt was de gezinswoning te verlaten en de bescherming van de politie en een geneesheer in te roepen.

6. Dat evenwel volgens verweerder verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat zij slachtoffer werd van huiselijk geweld en hierdoor genoodzaakt was de echtelijke woning te verlaten nu er volgens verweerder “slechts één situatie is geweest van huiselijk geweld en een éénmalige situatie van huiselijk geweld, met contusies (kneuzingen) en angst als gevolg, niet als een voldoende schrijnende situatie kan beoordeeld worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht, temeer daar verzoekster samen slechts iets meer dan een maand bij de echtgenoot heeft gewoond en niet van zins is bij hem terug te keren.”

7. Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling aanhaalt waarop hij zich steunt om te stellen dat meerdere situaties van huiselijk geweld noodzakelijk zouden zijn om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht en waarop hij zich steunt om te stellen dat een zekere minimale periode van samenwonen vereist zou zijn om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.

8. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat één situatie van huiselijk geweld na slechts iets meer dan een maand samenwonen (waarbij evenwel wel door een geneesheer bij

verzoekster ernstige letsels werden vastgesteld : contusie van het achterhoofd, contusie van de nek met pijnlijke en stijve nekspieren, psychisch trauma en angst!!!!) niet kan weerhouden worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht.

Dat immers verweerder vergeet rekening te houden dat één situatie van huiselijk geweld dermate traumatiserend kan zijn opdat in hoofde van het slachtoffer onmiddellijk wordt beslist om nooit meer bij de dader terug te keren.

Dat geenszins verzoekster zelf door verweerder zomaar kan verweten worden reeds iets meer dan een maand samenwoont al door haar echtgenoot met geweld aangepakt te worden.

Dat immers verzoekster zelf hieraan geen schuld treft.

9. Volledigheidshalve wil verzoekster opmerken dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aangesloten is bij een ziekteverzekering “zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, Vw. om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet” (cf. . Art. 42quater §4, laatste lid, Vw.).

10. Tenslotte wil verzoekster benadrukken dat zij zich inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren. Zij voorziet in haar eigen inkomen en volgt Nederlandse taallessen aan het PCVO Het Perspectief te Gent.”

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen relatie meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt vervolgens nagegaan of toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat er slechts één situatie van huiselijk geweld is geweest en dat verzoekster onmiddellijk en tot op heden het echtelijk dak verlaten heeft en aangeeft niet meer bij haar echtgenoot te willen terugkeren. Verweerder oordeelt dat een éénmalige situatie van huiselijk geweld niet als een voldoende schrijnende situatie beoordeeld kan worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht, temeer omdat verzoekster alles samen slechts iets meer dan een maand bij haar echtgenoot heeft gewoond en niet bij hem wil terugkeren. Verweerder meent dat het verblijfsrecht moet worden ingetrokken.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven van de bestreden beslissing, waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster meent echter dat het niet correct is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om een einde te stellen aan haar verblijf, daar duidelijk blijkt dat zij onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt. In dit opzicht acht verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 december 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, als familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van haar huwelijk met dhr. M.P. (...).

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift geenszins dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar huwelijk met haar echtgenoot. Bovendien bevestigt verzoekster in de uiteenzetting van haar verzoekschrift de vaststelling van verweerder dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. Deze vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot volstaat om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt echter dat geen toepassing mocht worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aangezien zij zich bevindt in een uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Door verweerder wordt niet betwist dat verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen en aangesloten is bij een ziektekostenverzekering. Bovendien wordt niet betwist door verweerder dat verzoekster het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld daar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“het is ook zo dat ze het slachtoffer werd van huiselijk geweld”*. Verwerende partij meent desondanks dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet omdat de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, één geval van huiselijk geweld in combinatie met de korte periode van samenwonen, niet volstaan om als een bijzonder schrijnende situatie in aanmerking te komen. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

“Er moet een afweging gemaakt worden tussen de aangebrachte bewijzen en de beslissing om het verblijf al dan niet in te trekken. Het is zo dat betrokkene inderdaad over bestaansmiddelen beschikt en aangesloten is bij een ziekteverzekering.

Het is ook zo dat ze het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Het volgende moet hierbij echter in acht genomen worden: er is één situatie geweest van huiselijk geweld. Betrokkene heeft onmiddellijk en tot op heden het echtelijk dak verlaten en geeft aan dat ze niet meer bij de echtgenoot wil terugkeren. Ze is gehuwd met betrokkene op 05.01.2010 en is pas in België sedert 16.11.2010. Een eenmalige situatie van huiselijk geweld, met contusies (kneuzingen) en angst als gevolg kan niet als een voldoende schrijnende situatie beoordeeld worden om een uitzondering te vormen op de intrekking van het verblijfsrecht, temeer daar betrokkene alles samen slechts iets meer dan een maand bij de echtgenoot heeft gewoond en niet van zins is bij hem terug te keren. Het verblijfsrecht wordt ingetrokken.”

De kernvraag is of verweerder nog over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de bijzonder schrijnende situatie. Uit lezing van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat er geen limitatieve opsomming wordt gegeven van wat als een bijzonder schrijnende situatie in aanmerking kan worden genomen en aldus komt het aan de verweerder toe om binnen zijn discretionaire bevoegdheid te oordelen wat als een bijzonder schrijnende situatie kan worden beschouwd. Evenwel geeft dit wetsartikel bij wijze van voorbeeld aan dat huiselijk geweld tijdens het huwelijk een bijzonder schrijnende situatie is. Dit voorbeeld is duidelijk en laat, in tegenstelling tot verweerder voorhoudt, geen ruimte meer over voor interpretatie. Aangezien verweerder zelf heeft aangenomen dat er *in casu* sprake was van huiselijk geweld binnen het huwelijk is het kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat verzoekster zich niet zou bevinden in een bijzonder schrijnende situatie.

Het middel van verzoekster is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU